

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre . . . 6 ft.
 Fél évre 3 ft.
 Negyed évre . . 1 ft. 50 kr.
 A lap szellemi részét illető
 küldemények a szerkesztő-
 nek, anyagiak a laptulaj-
 donosnak küldendőek.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KOZLÖNY.

HIRDETÉSI DIJ:
 egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyiltér sora 25 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésnél
 30 kr.
 A hirdetések Bittermann
 Nándor könyv- és könyvnyom-
 dászatban és a szerkesztőnél fogad-
 tatnak el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Még egy szó a szegény iskolás gyermekek érdekében.

zok között a sokféle irányu, de végeredményükben egy közös cél-
 nál találkozó mozgalmak között,
 melyek újabb időben a jótékony-
 ság terén társadalmi életünkben
 megindultak, aligha van fontosabb
 és következményeiben áldásosabb törekvés, mint
 az, mely a szegény sorsu iskolás gyermekek nyo-
 morának enyhítését tűzte ki céljául.

Fontos és következményeiben áldásos e tö-
 rekvés nemcsak emberbaráti tekintetből, de azért
 is, mert legfőbb, legvitalisabb társadalmi érde-
 keinkre van kihatással.

Az ifju nemzedék minden egyes tagjából be-
 csületes, munkás, a társadalomnak hasznos pol-
 gárokat nevelni és ezáltal egészséges társadalmi
 életet alkotni, minden államkormányzatnak kiváló
 gondját képezi; közrehatnak ez irányban mind
 az egyházi, mind a világi hatóságok, közrehat-
 nak testületek, sőt egyesek is, részint a közok-
 tatási törvények és rendeletek pontos, lelkiismer-
 tetes végrehajtása, részint népoktatási és egyéb
 közmívelődési intézetek fentartása által; és a tár-
 sadalom mégis beteg, mint az a gondos kezekkel
 ápolt facsemete, melynek gyökerén titkos féreg
 rágódik.

Vagy egészséges társadalmi élet-e az, mely-
 ben a tolvajlás, a rablás, a sikkasztás, a gyil-
 kosság, a felekezeti és fajgyűlölködés napirenden
 levő dolgok? Egészséges társadalmi élet-e az, hol
 a büntvények statisztikája, a hírlapok törvényszéki
 csarnoka évről-évre tömegesebb számban tünteti
 fel a visszaéléseket, melyeket egyesek a személyi
 és vagyonbiztonság megsértésével a társadalmi
 rend ellen elkövetnek?

Pedig a társadalmi élet ily sötét képet tár
 elénk. Annak a dúshajtásu fának, melyet az újabb
 kor civilizációja ültetett és a 19-ik század civili-
 zációja gondos kezekkel ápolgat, férges rágódnak
 gyökerein.

Tagadhatatlan, hogy a népnevelési és egyéb
 kulturális intézmények fejlődésével a társadalmi
 élet is fokozatosan fejlődik; tény az is, hogy a
 vallásérkölcösség elveire alapított nevelési rend-
 szer eme fejlődést a leghelyesebb, legjobb irány-
 ban vezeti; de tapasztalati tény az is, hogy mind-
 ezek dacára hiu erőlködés maradt az intéző kö-
 röknek s a társadalom jobbainak ama törekvése,
 mely egy minden tekintetben egészséges társa-
 dalmi élet alkotására irányult.

Hol itt a baj, hol itt az a titkos féreg, mely
 a társadalom fájának életgyökereit senyveszti?
 Ez önkénytelenül felmerülő kérdésre a bünesetek
 krónikája adja meg a feleletet.

A társadalom ellen elkövetett legtöbb bűnös
 cselekménynek lélektani indoka csak látszólagos.
 A birtvány, mely kedvezőbb anyagi helyzet ki-
 vivásában tisztes munka helyett jogosulatlan utra
 tér; az indulat, a boszu, mely a szenvedett sé-
 relmek megtorlásában mellőzi a törvény segélyét;
 a felekezeti és fajgyűlölködés, mely ugyanazon
 közös haza egyenjogu népei között a viszályko-
 dás konkolyát hinti el, legtöbbször ugyanazon
 egy forrásból veszik eredetüket.

A társadalmi rend elleni kihágások eme kö-
 zös forrása nem egyéb, mint az a nyomor, mely-
 ben a társadalom elzüllöttje gyermekéveit töltötte.

A gyermekkori élmények jelentékeny, sok-
 szor elhatározó befolyását a jellem képződésére
 a nevelésben minden kétségen kívül helyezi.

Mi természetesebb tehát, mint az, hogy an-
 nak a gyermeknek szívében, ki már nyomor és
 szenvedések között tölti el életének azt a kor-
 szakát, melyben lelke a külső benyomások irányt
 legfogékonyabb, nem a szelid erkölcsök, hanem
 a rossz indulatok csírája ver gyökeret? Mi ter-
 mészetesebb mint az, hogy aki balsorsában a fele-
 baráti szeretet jótéteményeit nem ismerte, ezen
 érzést megismerni később sem fogja és mi termé-
 szetesebb, mint az, hogy aki mostoha gyermeke
 volt az emberi társadalomnak akkor, midőn a rész-
 vétre legnagyobb szüksége lett volna, mostoha
 gyermeke marad annak akkor is, midőn részvétre
 többé nem szorul?

A mozgalom tehát, mely a szegény sorsu
 iskolás gyermekek érdekében megindult, követ-
 kezményeiben legfontosabb társadalmi érdekeinkre
 van kihatással, mert az a szegény gyermek, ki
 nélkülözései között a felebaráti szeretet jótétemé-
 nyében részesül, szeretettel és hálával fog min-
 denkor visszaemlékezni a vett jótéteményekre és
 ezen érzéssel szívében csak hasznos polgára lehet
 a társadalomnak; míg ellenben az, ki mostoha
 sorsában részvétre nem talál, a szeretet és hála
 helyett a gyűlölség érzetét fogja szívében meg-
 rögzíteni s ezen érzés őt legtöbbször a társadalmi
 rend elleni kihágásokra ösztönzi.

*Ne zárkózzék el azért egyetlen város, egyetlen
 község sem e mozgalom elől, melynek célja mind
 emberbaráti, mind társadalmi érdekek szempontjából
 egyaránt nemes és magasztos; ne várja legfőbb tár-
 sadalmi bajaink orvoslását a már fenálló jótékony
 egyesületektől, melyek ugyanazon cél felé törekse-
 nek ugyan, de utaik különbözők és ne hárítsa egyes
 nemeslelkű emberbarátok vállaira azt a terhet, me-
 lyet elviseelni a társadalom is csak akkor képes, ha
 abban minden tagja tehetségéhez mért arányban
 részt vesz.*

Hiszzen nem az egymásra utaltság szüksége
 az csupán, mi a polgári társadalommá alakult
 emberesaládok tagjai között a társadalmi lét alap-
 feltételének, az összetartásnak szoros kapcsolat ké-
 pezi; van a társadalommal alakulásnak még egy
 hatalmas tényezője, egy érzés az ember lelkében
 és szívében: a felebaráti szeretetnek isteni ered-
 tetű, magasztos érzete.

Árasszuk ezen érzést a gyermekvilág nyomo-
 rultjaira és egyike legfőbb társadalmi bajainknak
 orvosolva lesz.

Baja, 1888. november hó 7-én.

Mesko László.

Templomunk.

Groschmid Gáborról.

Mi sem jellemzi annyira a multat és jelent, mint
 egy országnak vagy városnak monumentális épületei,
 melyek között első helyet foglalnak el a templomok, mert
 ezeknek magasztos rendeltetése már magával hozza a
 nagyobb szabásu építkezési formákat és a művészetek
 körébe tartozó díszítést.

A templomok egyszerű és díszteljes építését leg-
 inkább előmozdította a katolikus hitvallásnak réges régi
 szokása: az istentiszteletet és annak szertartásait a mű-
 vést minden ágának lelkesítő hatása által emelni. Így
 lettek templomaink régi időtől nemesak a hívők lelkesítő
 gyűlőhelyei, de egyuttal a művészetek bölcsői és éltető
 fejlesztői, így keletkezett Ráfael és Michel Angelo és a
 templomi zenének annyi remekei.

Fájdalom! Délmagyarország, melyhez Erdély egy
 része is tartozik, ez irányban igen keveset mutathat fel,
 elpusztult itt minden, mi egykor volt és jelenleg igen ke-
 vés az, mi számunkra fennmaradt, még kevesebb, mi a
 régiket pótolhatná, csak a pécsi székesegyház és a budai
 Mátyás-templom, talán Vajda-Hunyad vára fognak átalakítá-
 sításuk után a multból, mint a jelenről egyaránt tanus-
 kodhatni.

A középkorból nem hagyhatom felemlítés nélkül a
 Hunyadiak által épített gyulafehérvári székesegyházat,
 mert ez Magyarországon talán a legfényesebb marad-
 ványa a román, a renaissance korhoz hajló izlésnek.
 De fájdalom! ez is csak félig megújítva, várja a máso-
 dik Haynaldot, hogy végezze be, mit az első oly bő-
 zűzen megkezdett, pedig itt nyugszik Hunyady János
 szerencsétlen László fiával és itt láthatjuk még Zápolya
 Izabella pompás alabástrom sarkophágját, de turesen és
 minő környezetben!

Vannak ugyan az alföldnek még néhány, ugyneve-
 zett nagy templomai, mint a nagyváradi, kalocsai, sze-
 gedi, szabadkai stb. nagy templomok, de ezek mind a
 rokokó vagy barokk, ugynevezett jezsuita izlésnek újabb
 szíleményei és művészet tekintetéből nem igen emlit-
 hetők fel.

A szerzetesek közül, akik Délmagyarországban,
 főleg a török hódítás alatt nagy szerepet játszottak, leg-
 inkább számba jön a szent Ferencről nevezett bará-
 toknak három rendje, kik már a tizenharmadik századtól
 kezdve buzgó koldulták össze azon összegeket, melyek-
 ken egész Európában új zárdákat és templomokat épít-
 tettek, vagy legalább a régieket a pusztulástól megmen-
 tetették, így a szegedi barátok az alsó-városi Mátyás
 templomot, a bácsiai az egykori templáriusok templomát,
 de ezek építési izlés dolgában jelentéktelenek és csak
 régészeti szempontból nevezetesek.

A törökök egész hódítási idejük alatt, Magyar-
 országot csak mint ideiglenes zsákmányt tekintették, azért
 egyetlen egy monumentális épület sem maradt utánuk,
 a pécsi és egri moseák, a budai császár- vagy rudas-
 fűrdő maradványai csekélységek.

Zomborban öt kisebb mecsetjük volt, a főmece-
 set, körülvéve a temetővel, a volt Markovits ház udvarán, a
 B a s a-utcában volt. A második a mostani megyeház te-
 rületén, a harmadik a mostani katolikus templom hely-
 lyén, a negyedik a kis görög keleti templom helyiségé-
 ben, végre az ötödik, mely tulajdonképp csak egy török
 szent sírja volt, a piacon, hol a Nep. szent János ká-
 polnája van, létezett, de mindannyinak nyoma sem maradt.

A török hódítás után a franciskánusok ismét meg-
 kezdték templomaik és zárdáik építését, példák erre,
 különösen nálunk a bajai, szabadkai és zombori zárdák
 és templomok újból való keletkezése. A barátok építési ter-
 veiket Olaszhonból készven kapták, és mondhatni, hogy
 az újabbak mindannyian hasonló terv szerint épültek.
 A templomtornyok többnyire hátul helyeztetek el, belül
 a világítás csak egy oldalról jöhetett, mert a másik ol-
 dalon a folyosók nem engedték az ablakok közvetlen
 világítását. Az oltárképeket is Olaszhonból készven kap-
 ták, ez az oka, hogy ezek között gyakran remek fest-
 mények találhatók, különösen értékesek mindig a szent
 Ferencet ábrázoló oltárképek.

Ezen újabb, többnyire III-ik Károly és Mária Te-
 rézia idejéből származott építkezések, majdnem kivétel
 nélkül a „r o c o c o” vagy „b a r o k” izlésben épült tem-
 plomokhoz tartoznak. Ezek közé számítjuk a zombori
 jelen újból díszített városi katolikus templomot is.

Mint a hagyományból tudjuk, Zomborban a régi
 világban szinte öt katolikus templom vagy kápolna lé-
 tezett. A legrégebb volt a szivaci úton, azon a dombon,
 hol most az ugynevezett „B i r v á l s z k y” csárda áll; ez
 földalatti helyiség lehetett, hová a legrégebb időtől az
 összes keresztények menekültek Istenüket imádni. Egy
 másik templom volt, hol jelenleg a Boros (Lovich) ház áll,
 a harmadik imaház az Esztergamy ház telkén állott,
 mely csak a barátok idejében keletkezett, mikor a bará-
 tok már az új templomot építeni kezdték, egy ne-
 gyedik a városon kívül, valószínűen csak kápolna volt,
 végül az ötödik a jelen fenlevő templom helyén, a török
 mecezet romjain, a többj lerombolt mecezetek és
 egyéb épületek anyagából építetett, és valószínűen
 elébb csak ideiglenes volt, s csak későbbben emeltetett
 fel mostani alakjában. De lehetett még több imahely is,
 mint a kijelölt öt. Így beszélnek egyről, mely nagyobb
 volt, és a mostani temető helyén létezett. Ugy mondják,
 hogy a Groblye dűlőben is volt egy, még pedig te-
 mető közepette, de nem tudni, nem volt-e ez görög ke-
 leti imahely, mert mint Cothman udvari kincstári biztos
 jelentéséből tudjuk, a szerbek 1763-ik évig legnagyobb-
 részt még nomád életet éltek, és szinte Cothman által tudjuk,
 hogy sok helyütt az ilyen ideiglenes templomok csak
 vesszőkből font helyiségek voltak.

Mikor telepedtek le a barátok Zomborban? arról
 nincsen határozott adatunk, mert a ferenciek sohasem
 tartoztak a tudományokat művelő barátokhoz, azért nin-
 csenek kellő feljegyzéseik. Altalában nagyon kevés az,
 mit azonnal a török hódítás megszüntte után Zomborról
 tudunk, az a kevés is csak egy S z l a t k o v i c s (vagy
 S z l a t k i c s) nevű városi plébánosnak latin nyelven írt
 emlékirata által, hagyománykép maradt reánk. Minden-
 esetre a barátok voltak az elsők, kik 1718-ik évben
 rendes anyakönyveket vezetni kezdték. Azonban ugy
 látszik, hogy a városiak nem voltak megelégedve a bará-
 tok lelkészkedésével, mert mindig störtették a külön
 kápolnát és mert mikor 1749-ik évben Zombor sz. kir.
 város lett, a külön plébánia felállítására a privilegiumba
 is felvétellett és a külön plébános meg is választatott,
 de azért a barátok folytonosan lelkészkedtek. Mint tud-
 juk, Zombor 1747-ik évben megszünt katonai sánc, az az
 végvidék lenni, de azért az 1768-ik évben elkészült to-
 rony keresztén, egész a legutolsó időkig díszlett a két-
 fejű sas.

A zombori barátok a szt. Kapisztrán Jánosról cím-
 zett Ferenciek rendéhez tartoztak. A mostani is fenálló
 templomot és zárdát, a hívek általi adakozásból, koldu-
 lás útján szedett összegekből építették és szerelték fel.

A templom és zárdá építése 1751-ik év körül vette
 kezdetét; a torony 1768-ik évben készült el, a templom
 maga 1771-ik évben már használatban volt, de ugy lát-
 szik, hogy a zárdával együtt csak 1779-ik évben lett
 tökéletesen felszerelve.

Mikor 1768-ik évben az új torony keresztét fel-
 tették, annak gombjába egy pápai bünbocsánatot és egy
 okmányt helyeztek el, az utóbbiban benfoglaltatnak az
 akkori uralkodók, a pápa, a kalocsai érsek, egy a kincstá-
 ri hivatalnokok és a városi tisztviselők nevei, továbbá
 felsoroltatnak a barátok is, névszerint 16 felszentelt atya
 és 6 laikus.

A barátok nem sokáig élvezhették fáradozásainak
 gyümölcsét. Mária Terézia királyné halála után II-ik
 József 1780-ik évben, mint törvényes örökös és római
 császár vette át véglegesen Magyarországnak kormányát
 is, és első dolgai közé tartozott a hitvallási és iskolai
 ügyek rendezése, melyet, mint tudjuk, a tanítással nem
 foglalkozó szerzetesek eltörlésével kezdett meg. Így szűnt
 meg a zombori barátok zárdája is.

Sajnos, hogy minderről különös okmányok nem vé-
 tettek fel, vagy legalább nem találhatók, és így csak
 hagyományos adatokra szorulunk.

József, mint uralkodó, két izben volt Zomborban.
 Először ismeretlenül, álruhában, mint asztalos legény

makacs és fenyegető Derblay állt előttünk, mintsem a szerelmében elolvadt és csak a felesége megváltozását leső férj. Derblay szereti, imádja a nejét. Ebben van mondván minden. S a mikor felesége visszautasító magaviseletére esküvőt tesz, szerelme még akkor sem csökken semmit. Annál kevésbé aztán később, mikor számító vaskövetkezéssel hajlíja meg ellenálló és hideg neje makacs közönyösségét. Ezt tehát élesen fel kell a színésznek tüntetnie, annál is inkább, mert a regényekből készített drámák, a milyen éppen a Vasgyáros is, rendszeresen összetömörítik és megokulatlannal hagyják az egyes cselekvések csomópontjait. A színésznek tehát annál markánsabban kell ilyenkor festenie. Dombaynál hangjában volt a következetlenség és alakjában, megjelenésében a gyöngesség. A családtag szerelme fájdalmas hangja helyett nem egyszer a parancs és makacsság nyers kiáltása tört elő kebléből. Erre hívjuk fel jövőben figyelmét. Bánházi Athenaisa Claire-rel való összettközések elég meleg és közvetlen volt. Bligny herceg és Prefont báró nem sokat hatottak. Csügényi Sophieja kellemes jelenség volt. Ságyné az első felvonásban elég hévvel telt. Az összejáték általában jó volt. Közönség volt szép számmal s régi kedveltjeit igen szívesen fogadta.

A bőregér, operette 3 felvonásban. Zenéjét írta: Strauss J. Előadta nov. 14-én.

Az összejáték általában lanyhán, többé-kevésbé diszharmonikus folyt le. S ebben nem kis része volt Frank fogházigazgató (Moóri) hangjának és énekének, Frosch (Fekete) és az egyik főszemély, Orlofszki herceg (Bánházi Teréz) játéka. Mig Moóri játéka a bál utáni jelenetben egy kissé fel-felcsillant, addig Eisensteiné (Tisztai) éppen itt csappant. A herceg ábrázolása pedig egyáltalán következtelen, kapkodó és szintelen volt. Rosalinda (Zombori Ilon) és Adele (Borsódiné) játéka élénk és jászi; énekük, az elsőnek különösen betédala, az utóbbinak pedig kacagó áriája és próbaéneke, méltó tapsokat aratott. Nyiregyházi Alfrédja hangjánál volt, de játéka erőteljesebb, át nem gondolt. Zombori Ilona mint magyarnó nagyszerűen nézett ki; mig Belme E. vörös parókájával nagyban rontott szép kinézésén. A karszemélyzet igen izléses megjelenést nyújtott. A táncoló pár (Mocsári Irén és Sággy Rózsa) sok tapsot kapott. Mocsári Irén különösen szép könnyedséggel és pontossággal táncolt. Falket nem a színlel jelezte Deák, hanem ifj. Sággy Zs. ábrázolta és pedig elég ügyesen. S az egyik első hegedős hol késett az éji homályban?!

Tandem aliquid!... a szintgyi krízis szerencsés megoldást nyert. A ma tartott városi közgyűlés helyben hagyva a szintgyi bizottság mult vasárnapi határozatát, még tíz előadásra átengedte színészeinknek a szintgyat, azzal a kijelentéssel, hogy ha ezen idő alatt látni fogja a szintgyi bizottság, hogy szintgyulatuunk az általa nem régebben hangoztatott követeléseknek most már megfelel, akkor továbbra is átengedi azt neki s a szerződést Borsódinával, az új igazgatóval meg fogja kötni. Ezzel természetesen a bérletek kérdése is sikeresen van most már megoldva. Mi részünkről örvendünk ezen alig remélt fordulatra, annyival is inkább, mert a szintgyi bizottságnak alkalmá nyílt ezzel helyretlni azt a mármár teljesült s ugy a közönségre, mint a szintgyulatu nézve kellemetlen indítványt, a melyet a szintgyi bizottság egy kissé elhamarkodva mondott s közgyűlés elé terjesztett.

Koszorút az érdemnek.

Hódság, 1888.

Korunkban, midőn az emberi szívek szenvedélyei ádáz harcot vívnak és a világon napról-napra több lesz a gyűlölet, a mely mindent rombol, pusztít és enyésztebe dönt: nemcsak méltó, hanem a hazafias sajtónak kötelessége is az oly nemes, lélekemelő példákrol megemlékezni, kik a mindent építő, az áldott, az örök szeretet szent tanait hirdették, a kis körnek — melybe a végzet őket rendelé — boldogítására egész éleltiket szentelik!

„Emlékezzetek meg elljáróitokról, kik nektek az Isten ígéjét hirdetik!”

Szent Pál apostol, eme magasztos intelmének hódolunk, midőn tisztelettel emlékeztünk meg a vármegyei kath. klérus egy vallásos, hazafias, higgadt gondolkodású, tudományos, alapos műveltségű és kötelességeit erősen érző, kiváló tagjáról, ki életének minden idejét a vallás és haza, az egyház, iskola és közügy fardhatatlan szolgálataiban töltvén, serény, folytonos, láma nélküli, de áldásos működést fejt ki és aki elérvén áldozásának nagyvőnedik, plébánoskodásának pedig huszonötödik évfordulóját, a teljesített kötelesség önértetével nézhet vissza e hosszú időre és büszkén mondhatja el a koszorús költő szavait: „Szent hazám! megfizettem mind, mivel csak tartozom!”

E férjü Osztermayer József c. kanonok, hódsági esperes-plébános, ki a hazának és anyamegyének már sok jeles fiat nevelt, Baján 1825. évi január hó 7-én született. Pappá szenteltetett 1848. évben. Negyven éve tehát, hogy a „mustármag” a kath. egyház termőföldjéből kikelt és az az évek e hosszú során át dús lombozatu, terebélyes fává növekedett, melynek gyümölcseiből ezer és ezer hívő lélek nyeri táplálékát. Már mint fiatal káplán kitünt buzgósa, szorgalma és esszéje által, hogy csakhamar a kalocsai papnevelő intézet igazgatójának hivatott meg, a honnan 1863. évi november havában Hódság község plébánosává nevezetett ki. Működése felsőbb helyen is mindig elismerésre talált. 1881. évben alesperes és iskolai felügyelő, 1887. évben pedig a királyi kegy és elismerés dicső fénye sugározta be csendes otthonát: c. kanonokká lett.

E hóban lesz tehát huszonöt éve annak, hogy ő a hódsági templomban — mint plébános — először hirdeté az Ur ígéjét. Azon naptól kezdve lelki vezére ő Hódság községének. Lelki vezér! Fársztó munka ez, de aki — mint ő — hivatással bír, annál valódi benső szükség, melynek nemes gyönyöre edzi lelkét a nemes munkában.

Ihletett hévvel hirdeti az ígét az Isten templomában. Szónoklati, melyekben a költői képek és megkapó hasonlatok csoportosítvá, ugy eszmegazdagságuk, mint folyékony, szép előadásuk által bátran sorozhatók a legjobbak közé.

Nála a kötelesség érzete túlnyomó minden felett. Nem ismer nyugalmat, mikor kötelességről van szó. Dicső, hősi tanujelét adá ennek különösen a kolera-járványok idején, mikor oda, a hol a rémes halál szedte bő aratását, kezében az örök szeretet szent jelével, szívében a val-

lások meggyőződés lángoló hevével, halált megvető bátorsággal vitte az elhagyott haldoklóknak a hit és vigaszt. Szeretett hiveivel minden jóban és rosszban, örömben és bánatban hiven osztozott. Sok köny lett letörülve, sok nyomorúság enyhítve, sok szenvedőt talált vigaszt és megnyugvást a hódsági csendes paplakon. Hívei, akiknek ő ügyes-bajos dolgaikban is értelmes, bölcs tanácsadója tud lenni, szeretett atyjuknak tekintik őt, hálával, tisztelettel és szeretettel ragaszkodnak hozzá, ugy hogy elmondhatjuk: Hódságnak van legszeretettebb plébánosa!

Lelkes buzgalmu papi működése mellett tud mindig időt szakítani közhasznu tevékenységére a közügy terén is kifejtetni. A község felvirágoztatásának sok águ munkájából neki nagy rész jutott. Az ő lankadatlan munkakedvének, hó kötelességérzetének és szívjóságának ékesen szóló bizonyítékait nyújtják a község közhasznu intézményei, a melyeknek részint alapításában, részint megerősítésében neki vezérszerep jutott.

Igaz vallásosság és hazafiság vezérelte mindig és minden tetteiben, ez tette népszerűvé, tiszteltté és emelte a jók java a vármegyei kath. klérus azon kiváló tagjai közé, kikre méltóan illeken a szent apostol szavai: „Ti királyi papság vagytok!”

Hasonló lett ő a kertészhez, kinek fardhatatlan munka után minden napja szaporítja örömeit, hisz napról-napra láthatja, a miért ő fardva küzd: községében ritka buzgalmu, lélekemelő vallásosság virul és a magyar haza iránti odaadó szeretet ég!

Ha a nemes becsvágygyal teljesített munka, a folytonos haladás és a szélesbülő hatáskör betöltheték egész lelkét, ha áldásos működésének eredményei, diadala megszeresheték neki a legtisztább örömet: a közelismerés, mely a vármegye határain túlterjed, hiveinek szinte hálája, tisztelete és szeretete, aranyos derível vonhatja be a jelent és meleg fényt vethet nemcsak a multa, hanem a jövőre, a pályának még hátralevő részére is.

Szívünk mélyéből üdvözöljük őt áldásos működése emlékezetes évfordulóján. Édes illatárként száll fel szívünkbe a fohász a Mindenható számolyához, hogy árássa el szent áldásaival őt, ki egész életét az Isten szolgálatának szentelé, hogy még sokáig teljes testi és lelki erőben, az eddighez hasonló sikerrel, működhessek az egyház és haza javára!

Ad multos annos!

Don Carlos.

Az új-verbázi ünnepélyek.

Az új-verbázi pártfogósági algimnázium a kor követelményeinek megfelelőleg, újonnan épített épületének zárkóletti ünnepélyét f. hó 8-án tartotta meg. E nap ünnepélyessége nem csak Verbász községének biztosított nevezetes és maradó emléket, de tekintve azt a missiót, melyet ezen intézet évtizedek óta alsó Bácskának kulturáján és a magyarosodási eszme fejlődése tekintetében előmozdított, oly ünnepélyes nap, hogy szemben azon szomorú tényekkel, melyeket a legutóbb lefolyt román és százas mozgalmak hazánkban előidéztek, minden egyes magyar hazafi szívében csak kellemes visszhangra és érzésekre találhatnak.

A mai nap eredménye sok évi küzdés és harc sikere. Oltára a magyar haza eszméjének, melyre vallás és nemzetiségi különbség nélkül, szegény és gazdag, hatalmas és gyenge egyaránt, filléereiket leróni hazafias kötelességének tartotta.

Csak ezen áldozatkészégnek tulajdonítható, hogy a mivelődés és magyarosodást évtizedeken át kultiváló, idegen ajku elemek között fenálló kulturális intézet, egyesek áldozatkészége és szivességéből fenn tudott állani, sőt a kor követelményeinek ezen eszme tovább hirdetéséhez oly csarnokot emelni, milyent áldozatkészéges fillérekbe díszesebben felállítani már alig lehetséges.

Ismeretes lehet mindenki előtt, hogy ezen intézet, mely már zsenge korától fogva, illetve 1809-ik év óta minden anyagi vagyon nélkül, csupán egyes pártfogók áldozatkészégéből volt képes magát fentartani, az 1883. évi XXX. t. c. értelmének megfelelőleg, a törvény és kor színvonalán hogy haladjon, a pártfogók oly áldozatra lettek felhiva, hogy annak megfelelni képtelenek lévén, haldokló perceit érte el. Semmiből feállítani oly épületet, melynek kiadása a 15,000 frtot meghaladja, hogy sok előtt meddő sikernek tűnhetett föl, nem csodálható; és dacára ezeknek, akadnak lelkes hazafiak, kik áldozatot, időt és fáradságot nem kímélve, méltóságos Sándor Béla, megyénk szeretett főispánjával élén, egyesek szívében oly áldozatkészég volt található, mely lehetővé tette, oly díszes palotának felépítését.

Ezen nap ünnepélyes és méltó megtartása már hetek előtt a pártfogóság által megválasztott bizottságnak munkát és fáradságot okozott és bár az évszak ily ünnepélyek megtartására éppen nem alkalmas, és tény, hogy az ünnepély napján és azt megelőzőleg a tél teljes szigorával beköszöntött, mégis oly sikert értünk el, melyre méltán büszkéek lehetünk.

Hogy mindazonáltal az ünnepélyesség kitlso sikere nem ért el oly eredményt, milyent a bizottság feladatát kitűzött, nem a bizottság közönyének tulajdonítható, hisz mindannyit csak a lelkesítés és odaadás vezette; ennek oka a késő évszak és a tényleg bekövetkezett zord időjárás következményeiben keresendő; s sajnos, a szomszéd Kula, társadalmi viszonyaira bénítólag ható legutóbb bekövetkezett szomorú események, magára az ünnepélyességre is feltűnő hatással voltak.

Mindamellét a környék, valamint a két társközség oly díszes és nagy közönséget produkált, a milyent Verbász egyhámar körében még nem üdvözölt.

Az ünnepélyesség maga az új intézet termeiben folyt le, és a helybeli templomban tartott rövid istentisztelet után, reggeli 10 órakor vette kezdetét. A gymnasiumi I. osztály tágas és szép termében már jóval 10 óra előtt díszes és oly nagy közönség gyűlt egybe, hogy a látogatók nagy részének már csak az intézet folyosóin és lépcsőházában jutott hely.

A vendégek első sorában ott láttuk lovag Fehér Ipoly tankertletti főigazgató ur önágságát, Korbai Károly kulai ügyvédet és pártfogó urat, Frankl István úvidéki gymnasiumi igazgatót, Schick Mátyás járási főszolgabíró, a pártfogóság elnökét, Schneeberger Jánost, stb. s számos és díszes hölgykoszorut.

A tanuló-ifjuság által elénekelt Kőlcsey „Hymnus”-ával kezdetét vette a programszerű műsor, melynek befejeztével Schneeberger János lelkész az e célra elkészített emelvényre lépve, az általa megszokott szónoki rutinnal, ugy alakilag, mint tartalmilag és ritka szónoki

hévvel tartott lelkes beszédében, visszapillantást vetve a gymnasium eddigi küzdelmeire, hivatására; hálás szavakat mondva az intézet jólétoéhez; végre a tanuló-ifjusághoz fordulva, oly meghatólag és kerekded szónoki beszéddel buzdította őket vallásosság, szorgalom és hazaszeretetre, hogy a szülők és hallgatók szemei örömkönytől ragyogtak. Remek szónoklatának egyes részeit, — különösen megyénk szeretett főispánjára Méltóságos Sándor Béla, lovag Fehér Ipoly tankertletti főigazgató Ö Nagyságára, Korbai Károly, mint a pártfogóság legnagyobb jólétojére és végszavait az ifjusághoz, szünni nem akaró éljenzés követte.

A tanuló-ifjuság által elénekelt „Szózat” után Fischer Sándor helybeli tanár, dr. Balázs Sándor kollégájának lendületes és az ünnepélyesség alkalmából írott költeményét szavalta el.

Ezt követte a Krob Pál által elszavalt és Koch József kis-kéri lelkész által irt német szövégű alkalmi költemény. A jelenlevő szerzők sikertült művükért lelkes és elismerő ovációkban részesültek.

Majd Kovalszky Lajos, a gymnasium érdemes igazgatója, lépett a szószékre és nem kevésbé lendületes szavakban reflektált a pártfogósági elnök szép szónoklatára; utánna Kiss Gyula felolvasta a gymnasium rövid történetét.

Ezek után lovag Fehér Ipoly tankertletti kir. főigazgató szép beszédében örömet fejezte ki a mai örömnappan tanuja lehetni; szólott az intézet feladatáról, megemlékezővén az intézet lelkes és áldozatkész jólétoiról, egyben ígérte, hogy gróf Csáky Albin vallás- és közoktatásügyi miniszter ur önágméltóságának a tapasztalatról és látottakról kimerítő értesítést fog adni; és az intézetet, mely a Délbácskában oly nagy horderejű kulturális missziót terjeszt, pártoló jóindulatába ajánlani, kötelességének fogja tartani. Lelkes, szünni nem akaró éljenzés követte a kitlno tanferfiu és hazafi kegyes szavait.

Végül a Kiss Gyula által felolvasott és alább közölt zárkóleteteli okmány a jelenlevő vendégek sajtakézi aláírásával és a többi vonatkozó okmányokkal ellátva, az e célra alkalmas üvegszekrénybe elhelyeztetvén, a tanuló ifjuság énekísérete között lovag Fehér Ipoly első kalapácsütésével kezdetét vette az alkalmi beszéde kíséretében szokásos emléktábla elhelyezése. Az alkalmi okmány szövege:

„Isten nevében! Azon időben, midőn Magyarország királyi trónján I. Ferencz József és hitvese Erzsébet öfelségeik ültek, midőn az ország kormányának élén Tisza Kálmán miniszterelnök állott, midőn az ország oktatástygyét Trefort Ágoston és annak 1888. évi augusztus hó 22-én történt elhunya után Csáky Albin gróf vallás- és közoktatási m. kir. miniszter vezette; midőn a szegedi tankertlet középiskolái lovag Fehér Ipoly, kir. tanácsos és főigazgató vezetésére voltak bízva, azon időben és a mai napon tététt le ünnepélyesen a zárkóve azon új épületnek, melyet az új-verbázi gymnasiumi pártfogóság a bács-szeremi ág. hitv. evang. esperesség, az itteni temetkezési-, előlegezési-, olvasó-, haladó- és takarékpénztári-egyletek hozzájárulásával és e tanintézetnek hálás, volt tanítványai és áldozatra kész barátaí szives adományaióbl emelt; lévén ez idő szerint Sándor Béla, a Lipót-rend vitéze, Bács-Bodrogh vármegye főispánja, Schmausz Endre, III. oszt. vaskoronarend vitéze, a vármegye alispánja, Schick Mátyás, a kulai járás főszolgabírája, Belohorszky Gábor a bács-szeremi esperesség főesperese, Scultéty Ede ezen esperesség világi felügyelője, Blum András Új-Verbász mezőváros bírája, Wagner György ennek jegyzője, Schneeberger János, a Ferencz József-rend lovagja, a gymnasium pártfogóság elnöke, Delhaes Rigaud pénztárosa és Kovalszky Lajos az algymnasium igazgatója.

A tanintézet 1809-ben alapítottat, és 1822-ig mint magán iskola állott fenn. Akkor a bács-szeremi esperesség vette gondozása alá és evang. esperességi algymnasium címe alatt tartotta fenn 1871-ig, a midőn pártfogósági felekezet nélküli alrealgymnasiummá vált. Ez volt a jellege 1884-ig, a midőn az 1883. évi középiskolákról szóló XXX. t. c. megalkotásával ismét pártfogósági algymnasiummá lett. A tanintézet az idők folyama alatt több, most már határozottan meg nem állapítható épületekben volt elhelyezve. Az utolsó évtizedeket a posta utcai 355. számú házban töltötte. Ezen épület semmi tekintetben sem felelvén meg, a gymnasium céljából, a pártfogóság, a felső tanhatóság sürgetésére is, elhatározta, hogy új épületet állít azon telken, melyet a bács-szeremi esperességtől e célra megnyert.

Az épület emelésének költsége legnagyobbbrést nagylelkű adakozók szives adományai, kiknek névsora a jelen okmányhoz csatolva, örök emlékeztetl a mai napon szintén belehelyeztetett az emléktábla által zárt fülkébe. Az épületet Brock Ewald mérnök terve szerint Urban Konrad helybeli vállalkozó készítette el 1888. évi ápril 5-től 1888. évi szeptember hó 15-ig. 1888. évi november hó 8-án a pártfogóság zárkóbetélti ünnepélyt rendezett, mely alkalommal a jelen voltak ezen okmányt aláírták.

Így történtek mindezek Új-Verbázon ezernyolcszáznyolcvannegyedik évben november hó nyolcadikán. Isten nevében!”

Ezen okmány behelyeztetett az előfolyosóban e célból nyitva tartott falihelyiségbe, a mely füke azután egy márványkövel záratott be. Ezen márványkövön ezen aranyozott szavak olvashatók: „Építetett a pártfogók közadakozásából 1888-ban.” Ezen márványköre az első kalapácsütést Fehér Ipoly főigazgató tette, a 2-ikat az intézetnek elnöke, Schneeberger János, a 3-ikat a községnek bírója, Blum András, a 4-iket a községnek jegyzője, Vagner György, az 5-iket Korbai Károly Kuláról, a 6-ikat Frankl István, az úvidéki főgimnáziumnak igazgatója, a 7-iket Roth Károly ó-verbázi ev. lelkész, a 8-ikat Kármán József, a 9-iket Kovalszky Lajos stb. S ezzel az ünnepélynek főrésze véget ért.

Ezek befejezte után d. u. 1 órakor az új-verbázi olvasókör helyiségében megtartott társas ebédre mintegy 130 személy gyűlt egybe. Az ünnepély leírását a mult számunkban közöltük.

Az olvasóhelyiségben lefolyt táncfőzérének, melynek első négyesét 70 pár táncolta, csak a hajnal pirkadása vetett véget. Nem kísérlem nem a bájos táncosnők névsorát is közölni, nehogy emberi gyarlóságból csak egy virág is kimaradjon a szemeinket gyönyörkötető szép rózsaláncból.

Több ily ünnepélyt Új-Verbásznak és akkor társadalmilag is oly állást tölt be, milyent hivatása megkövetel.

Jules.

Naptár.

November.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
16 Pént.	Edmund	Othmar	4 János ap.
17 Szom.	Cs. Gergely	Hugó	5 Gallus
18 Vas.	G 26 Eugen	G 25 O., G.	6 B 21 Pál
19 Hétfő	Erzsébet	Erzsébet	7 33 vértanu
20 Kedd	V. Bódog	Jolantha	8 Mih. foa.

Felölös szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: BITTERMANN NÁNDOR.

HIRDETÉSEK.

1508. szám.
1888.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zombori tek. kir. járásbíróóság 8397/1888. számú végzése által Klein Ignác rác-militári lakos javára Loschitz Jakab bezdáni lakos ellen 150 frt tőke, ennek 1888. évi szeptember hó 5. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 41 frt 15 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 350 frtra becsült Strobel-féle zongorából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 8812/p. 1888. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Bezdánban alperes lakásán leendő eszközésére 1888. évi november hó 29-ik napjának délutáni 9^{1/2} órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zomborban, 1888. évi november hó 13-án

Cservenka Lajos,
kir. bir. végrehajtó.

Hirdetmény.

Van szerencsém értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy a megyeház-téren, a saját házamban levő (ezelőtt Szabácsy-féle)

vendéglőt

f. évi november hó 1-én átvettem és azt a kényelemnek megfelelően berendeztem.

Magamat úgy a helybeli, mint a vidéki nagyérdemű közönség szives pártfogásába ajánlva, maradtam

a legmélyebb tisztelettel

Matzitz Gusztáv,

3-2 vendéglős.

563 szám.
1888.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a hódásági kir. járásbíróóság 750. és 3742/1886. számú végzése által Palancsanin Mijóné és Simon István pivnicai lakosok végrehajtatók javára Czrnyanszky Wláda és társai pivnicai lakosok ellen 250 frt és 147 frt s járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felülfoglalt és 312 frtra becsült 6 db ló, 3 kocs, és 6 lóra való szerszámból álló ingóságok, 250 frt és 147 frt tőke, ezek kamatai, eddig összesen 132 frt 86 kr per-, végrehajtásérti és foganatosítási, továbbá árverési hirdetési költség erejéig, nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 3757/1888. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Pivnicza község házában leendő eszközésére 1888. évi november hó 19. napjának délutáni 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Hódásághon, 1888. évi október hó 28-án.

Ruszován Péter,
kir. bir. végrehajtó.

Uj üzlet!

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség szives tudomására juttatni, hogy itt helyben a Szt-Háromság-tér és Basa-utca sarkán 181. szám alatt **Tárczay Mór** ur házában

uj fűszer-üzletet

nyitottunk és azt a mai kor igényeinek megfelelőleg a legjobb minőségű árukkal, ugymint

cukor, kávé, thea, rum,

déli gyümölcsök

és valódi amerikai petroleum stb. stb.

berendeztük, a nagyérdemű közönség becses pártfogását kérve, vagyunk

kiváló tisztelettel

MAYER és THUM.

3-3

Hirdetmény.

Az alulírott intézet által közhírré tétetik, hogy az 1888. évi november 15-ére kitűzött árverés, évi mérleg elkészítése és a zálogtárgyak rendezése miatt csak **1888-ik évi december hó 1-én délelőtti 9^{1/2} órakor** tartatik meg. Zomborban, 1888. évi november 10-én.

Zombori kereskedelmi és iparbank zálogkölesön osztálya.

Ifj. Radoszavlyevits György.

2-2

292. és 409. szám.

1888.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a b.almási kir. járásbíróóság 2579. és 3677. számú végzése által Matuschek Zsigmond s társai és a sztaniszi takarékpénztár javára Steiner György s ts. ellen 225 frt, 180 frt és 62 frt 50 kr tőkék, és eddig összesen 88 frt 55 kr és 36 frt 70 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 459 frtra becsült gabona, lovak, tehenek, kocs, hordók stb. ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2579. és 3677./1888. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Katymáron végrehajtást szenvedett leendő eszközésére 1888. évi november hó 23-ának délutáni 3 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt B.-Almásán, 1888. évi november hó 6-án.

Kissimrédi Pál,
kir. bir. végrehajtó.

1198. szám.

1888.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zombori tek. kir. járásbíróóság 6205/1888. számú végzése által Bergel és társa budapesti cég javára Krónits Tivadar zombori lakos ellen 50 frt 63 kr tőke, ennek 1888. évi június hó 1. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 30 frt perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság felülfoglalt és 556 frt 12 kr becsült fűszer- és rövidárú, bolti szerelvények, köedények, borok, hordók és pálinkák álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 7218/1888. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Zomborban alperes üzletében leendő eszközésére 1888-ik évi november hó 23-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zomborban, 1888. évi november hó 9-én.

Cservenka Lajos,
kir. bir. végrehajtó.

453. sz.

1888.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az apatini tek. kir. járásbíróóság 4208/1887. számú végzése által Hauswirth Ferenc hódásági lakos végrehajtató javára Knöbl István szántai lakos ellen 100 frt tőke, ennek 1887. évi augusztus hó 13-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 59 frt 41 kr perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 370 frtra becsült 4 ló, 2 kocs és 40 akó borból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2911/1888. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Szóna község házában leendő eszközésére 1888. évi november hó 29. napjának d. e. 10 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Apatinban, 1888. évi november hó 28-án.

Oláh János,
kir. bir. végrehajtó.

6491. szám.

kig. 1888.

Pályázat.

Ó-Becse községben megürült községjegyzői állásra ezennel pályázatot nyitok s felhívom azokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, miszerint kérvényeiket és képesíttségükről szóló okmányokat 1888. évi december hó 14-ig hozzám benyújtsák.

Ezen állással 700 frt évi készpénz fizetés és 200 frt lakbér átalány van összekötvé.

A választás folyó évi december hó 22-én reggeli 9 órakor fog megtartatni.

Ó-Becse, 1888. évi november hó 10-én.

Gombos Béla,

főszolgabíró.

3-1

2418. sz.

tkvi 1888.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék min. telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Grüner Samu ügyvéd tömeggondnoknak Miits József hagyatéka csődügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori kir. járásbíróóság) területén levő, Csonoplyán fekvő, a csonoplyai 478. számú telekjegyzőkönyvben Miits József nevében álló A. I. hr. sz. 498. ö. i. 623. sz. házra és 190 □ öl beltelekre 400 frt kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1888. évi december hó 3-ik napján délelőtti 9 órakor Csonoply község házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, készpénzben, vagy az 1881. LX. törvényeikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Zomborban, 1888. évi július hó 9-én.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.